

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 18Csp/84/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320202277
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2320202277.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, sudkyňou JUDr. Erikou Tischlerovou, v spore žalobcu: F. F., Z.. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, XXX XX Š., právne zastúpeného: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000 eur a trov konania, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd priznáva žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 17.06.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným spotrebiteľské zmluvy č. XXXXXXXXXXXX dňa 31.03.2014, č. XXXXXXXXXXXX dňa 31.03.2014, č. XXXXXXXXXXXX dňa 05.02.2014, č. XXXXXXXXXXXX dňa 16.06. 2014 a č. XXXXXXXXXXXX dňa 16.06.2014, č. XXXXXXXXXXXX dňa 27.03.2015, na základe ktorých žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľské úvery. Zmluvy sa na podnet žalobcu stali predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 18C/23/2017 (zmluva č. XXXXXXXXXXXX), sp. zn. 19C/21/2017 (zmluva č. XXXXXXXXXXXX), sp. zn. 17Csp/57/2017 (zmluva č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX), sp. zn. 8Csp/114/2017 (zmluva č. XXXXXXXXXXXX), sp. zn. 24Co/193/2019 (zmluva č. XXXXXXXXXXXX) konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v zmluve. V označených konaniach bolo súdom zistené, že v zmluvách absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere a súd prejediciálne určil úvery z nich vyplývajúce ako bezúročné a bez poplatkov i s prípadným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade nemôže byť sporné, že žalovaný mnohonásobne porušil práva žalobcu a ani to, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z..

Poukázal na to, že zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, preventívna funkcia, ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a napokon i sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách

so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

Ďalej uviedol, že reálna ujma, ktorá žalobcovi hrozila, predstavuje rozdiel medzi sumami, ktoré mal žalobca v zmysle zmlúv reálne zaplatiť a istinami úverov, pričom v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (konanie 19C/21/2017) ide o sumu 1.631,15 eura (2.632,98 eura - 1.001,83 eura), v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (konanie 18C/23/2017) ide o sumu 1.631,15 eura (2.632,98 eura - 1.001,30 eura), v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (konanie 26Csp/14/2017) je to suma 1.631,15 eura (2.632,98 eura - 1.001,30 eura), v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (konanie 17Csp/57/2017) je to suma 1.827,40 eura (3.277,40 eura - 1.450 eur), v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (konanie 17Csp/57/2017) je to suma 1.631,15 eura (3.277,40 eura - 1.450 eur), v zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (konanie 8Csp/114/2017) je to suma 1.319,52 eura (2.237,52 eura - 918 eur). Žalobcovi (ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) hrozila ujma v celkovej výške 9.671,52 eura. Reálne žalobcovi bola spôsobená ujma vo výške 5.232,83 eura ako súdom sumárne v označených konaniach priznané bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o strany sporu, je i žalovanému známe ďalšie (neskončené) konanie pod sp. zn. 19C/22/2017 (kde súd rovnako určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť zo zmluvy vyplývajúceho úveru), teda hroziaca a i reálne spôsobená ujma je vyššia ako vyššie uvedená.

S prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je žalobca toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 1.000 eur. V spojení s uvedeným mal žalobca za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor proti žalovanému; spolu so žalobou žalobca žiadal v niektorých prípadoch o vydanie neodkladného opatrenia, ktorému návrhu súd vyhovel a uložil žalovanému zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy žalobcu; žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite; zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru; žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti, pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov; žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporov a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia/ o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť, avšak žalovaný ostal pasívny. Uviedol tiež, že je známe, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv. Nekalé konanie žalovanej obchodnej spoločnosti pri poskytovaní pôžičiek a snaha pri pôžičkách nenavodzovať korektné vzťahy, ale presadzovať ekonomickú silu veriteľa a zneužiť postavenie odkázaného dlžníka, nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a ZoOS to aj umožňuje. Vzhľadom na uvedené kritéria mal žalobca za to, že suma vo výške 1.000 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

2. Ako dôkazy žalobca predložil rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/118/2018, č. k. 26Co/167/2018-177, č. k. 11Co/40/2019-222, č. k. 23Co/201/2018-178, sp. zn. 24Co/193/2019, rozhodnutia Okresného súdu Galanta č. k. 18C/23/2017-123, č. k. 19C/21/2017-126, č. k. 17Csp/57/2017-139, č. k. 8Csp/114/2017-143, č. k. 26C/14/2017-147 a predsporovú výzvu.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Vo svojich vyjadreniach argumentoval tým, že žalobca v konaní neoznačil jedinú skutočnosť, ktorá by mala preukazovať satisfakčný charakter žalovaného nároku, čo platí o to viac, že žalobca sa konania nezúčastňoval a funkciu satisfakcie splnil v celom rozsahu priznaný nárok na úrok z omeškania. Tvrdil, že inštitút primeraného finančného

zadosťučinenia neplní sankčnú funkciu, nakoľko ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tvrdenie o tom, že žalovaná suma má predstavovať odradzujúci účinok pre prípadné budúce ohrozenie práv zo strany žalovaného je vylúčený, pretože žiadny zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným nejestvuje. Tvrdenia o nutnosti vyhľadať právne poradenstvo a o zaslaní predsporovej výzvy považoval za nepravdivé, nakoľko žalobca si žiadne právne poradenstvo nikdy nevyhľadal, jediné čo spravil bolo reagovanie na reklamné aktivity spol. nebudlžník, s.r.o., prostredníctvom ktorej došlo k odovzdaniu údajov ďalšiemu subjektu. Ani skutočnosť, že sa žalovaný v konaní pred súdom bránil nie je protiprávna. Žiadna výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nerealizovala, ani zo strany žalobcu a ani jeho zástupcu. Poukázal tiež na to, že žalobca bez zrejmeho a vecne zdôvodniteľného dôvodu namiesto jedného konania inicioval v bezprostrednom čase štyri konania (26Csp/14/2017, 19C/21/2017, 18C/23/2017 a 17Csp/57/2017). Podľa žalovaného, účelom tohto postupu bolo výhradne len multiplikovanie trov právneho zastúpenia, pretože žalobca mohol podať buď jednu žalobu alebo v skôr začatom konaní postupovať formou zmeny žaloby. Žalovaný poprel aj splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., keďže žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom označeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Tvrdil tiež, že neexistenciu nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (§ 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikáтуру ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej s cieľom ochrany spotrebiteľa. Žalovaný napádal teda dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Poukázal tiež na to, že finančné zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti a priznanie nároku na vydanie obohatenia spolu s úrokom z omeškania plní v dostatočnej miere kompenzačnú funkciu, preto priznanie žalovaného nároku nemá s ohľadom na konkrétne okolnosti žiadny dôvod.

4. Žalobca poprel tvrdenia žalovaného a uviedol, že preukázal, že došlo k porušeniu práv žalobcu tým, že zmluvy, ktoré tvorili predmet žalobcom označených konaní neobsahovali obligatórne náležitosti vyžadujúce zákonom č. 129/2010 Z.z. a ako dôkaz o svojich tvrdeniach pripojil právoplatné rozhodnutia súdov v prejednávaných veciach. Pokiaľ žalovaný poukazoval na splnenie satisfakčnej funkcie v podobe úroku z omeškania, mal za to, že sa mýli z dôvodu, že úrok z omeškania má funkciu sankčnú. Zdôraznil, že pre toto konanie má význam to, že žalovaný sa dopustil voči spotrebiteľovi niekoľko násobného porušenia jeho práv a spotrebiteľ sa musel brániť, vyhľadať právne poradenstvo a podstúpiť riziká spojené so súdnym konaním - pritom žalovaný je podnikateľ pôsobiaci na trhu desaťročia, je jeho povinnosťou poznať a správne uvádzať údaje v zmluvách o spotrebiteľskom úvere súladne so zákonom i rozhodovacou praxou. Keďže zmluvy, ktoré boli predmetom označených konaní, boli súdmi vyhlásené za bezúročné a bez poplatkov - je zřejmé, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa, uviedol žalobcu do omylu v tak podstatných údajoch zmlúv, ktoré jednoznačne boli spôsobilé ovplyvniť jeho správanie. Ako klamlivé označil tvrdenie žalovaného, že žiadna výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nerealizovala, ani zo strany žalobcu a ani jeho zástupcu, nakoľko z pôvodných konaní vyplýva presný opak. Snaha žalovaného vyhnúť sa plneniu je celkom zřejmá už len z toho, že ani v rámci súdneho konania (potom ako dozvedel o podaní žaloby) žalovaný pohľadávku neuhradil - naopak sa všemožne bránil zaplateniu a obhajoval prečo by pohľadávku uhradiť vôbec nemal. V súvislosti s vyjadrením žalovaného, že sa žalobca na konaniach nezúčastňoval poukázal konanie 8Csp/114/2017, kde súd vykonal dokazovanie aj výsluchom žalobcu. Poprel tiež tvrdenie žalovaného o tom, že odradzujúci účinok žalovanej sumy pre prípadné budúce ohrozenie práv zo strany žalovaného je vylúčený, pretože žiadny zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným nejestvuje a v tejto súvislosti poukázal na to, že okrem ďalšieho konania, ktoré sa doposiaľ nestalo právoplatným, do času právoplatnosti konaní označených v žalobe žalovaný

realizoval ďalšie zrážky zo mzdy, ale na inú zmluvu uzatvorenú medzi sporovými stranami a ktorá sa nestala predmetom súdneho prieskumu. Teda stále doposiaľ existuje najmenej jedna zmluva, ktorá toho času nie je právoplatne posúdená ako bezúročná a bez poplatkov.

Vo vzťahu k preventívnej funkcii primeraného zadosťučinenia vo výške 1.000 eur, žalobca dal pozornosť dlhodobé podnikateľské správanie žalovaného voči spotrebiteľom, ktoré je nepochybne spoločensky nežiaduce. Žalobca nepochybne motivuje aj iných spotrebiteľov k aktivite, a nepochybne žalovaný v záujme zachovania práva na odplatu bude pri vyhotovovaní svojich formulárových produktov, ktoré spotrebiteľovi predkladá len na podpis - reflektovať na súdnu prax a správanie spotrebiteľa.

K námietke žalovaného, že žalobca inicioval štyri konania namiesto jedného za účelom multiplikovania trov právneho zastúpenia, a preto nie je na mieste priznávať žiadnu kompenzáciu vo forme zadosťučinenia, žalobca uviedol, že z logiky veci a i priebehu jednotlivých konaní sú zjavné osobitosti nielen na obsah zmlúv, priebeh splácania, dostatok dôkazového materiálu pre podanie žalobného návrhu v čase - ale i realizácia zrážok zo mzdy žalobcu. Uzavrel, že je výlučne právom žalobcu akým spôsobom (či jedným alebo viacerými samostatnými podaniami) uplatní svoje práva. S poukazom na právoplatne skončené súdne konania zhrnul, že žalovaný nevníma problematiku uzatvoriť dve zmluvy v jeden deň, každú z nich samostatne a pre každú dojednať tak neprimeranú odplatu, že sa javí ak úžerná; spotrebiteľovi neposkytol v žiadnom prípade dohodnutú sumu úveru; 70% úrokovou sadzbou úročí aj neposkytnuté plnenie; dlhodobo prostredníctvom zrážok zo mzdy získaval plnenia, ktoré boli súdom označené ako bezdôvodné obohatenie; svoje správanie voči spotrebiteľovi, ktorému dlhodobo fakticky znižoval životnú úroveň; uplatňovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky opakovane slovenskými súdmi vyhlásená za neprijateľnú (Dohoda o poskytnutí služby bod. 8 každej zmluvy rovnako Dohoda o poskytnutí služby už v podobe samostatnej zmluvy); opakovane porušuje právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa; za rok poskytol spotrebiteľovi sumu 6.822,43 eura za čo žiadal inkasovať odplatu vo výške zarážajúcich 9.765,77 eura. Naproti tomu žalovaný vníma problematiku, že si žalobca uplatnil nárok z primeraného zadosťučinenia, pritom tak nepochybne mohol urobiť z každej zmluvy samostatne a napokon v tak zanedbateľnej výške, že proti ujme, ktorá bola žalobcovi označeným spôsobom spôsobená, je dobre možná iba konštatácia, že ide o sumu hlboko podhodnotenú.

V súvislosti s popretím splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zo strany žalovaného, žalobca poukázal na výklad vyplývajúci z rozsudku NS SR zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 a mal za to, že bolo povinnosťou žalobcu, aby preukázal, že si ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č. 129/2010 Z.z.). Žalobca dôkazmi (právoplatnými rozhodnutiami) preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Žalobca rovnako v žalobe označil, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného - konkrétne uviedol, že žalovaný pripravil formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že v nej absentovali obligatórne náležitosti v zmysle platnej právnej úpravy v čase, keď došlo k uzatvoreniu Zmluvy (čo vyplýva z obsahu pripojených rozhodnutí). Okresný súd Galanta rozsudkami v predchádzajúcich konaniach vyhovel v celom rozsahu žalobcovi, ktorý úspešne proti porušiteľovi jeho práv (žalovanému) podal žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobca uplatňoval svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predostrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon vyžaduje. Napriek tomu ním vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol. Preto pokiaľ konajúci súd rozhodol, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, do RPMN neboli zahrnuté všetky náklady žalobcu v súvislosti s úverom - doplnková služba v hodnote 168,17 eura (konanie sp. zn. 19C/21/2017), zmluva neobsahuje vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona) a zmluva neobsahuje ani termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. (konanie sp. zn. 18C/23/2017), hodnota RPMN uvedená v zmluve je nižšia ako úroková sadzba, preto žalovaný v Zmluve nesprávne uviedol výšku RPMN a dohodnutá výška úrokovej sadzby podstatne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, teda ide o neplatný právny úkon, v zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru (konanie sp. zn. 26C/14/2017); v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti (konanie sp. zn. 17Csp/57/2017), žalobcovi bola poskytnutá suma 918 eur a nie schválená suma úveru vo výške 1.020 eur, nesprávne uvedená výška RPMN (konanie sp. zn. 8Csp/114/2017), bolo vo vzťahu k spotrebiteľovi porušených

súčasne (6 násobne) niekoľko predpisov. Jednak ide o ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, tiež Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý jednak v ustanovení § 3 definuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a s poukazom ustanovenie § 7 nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie. Poukázal tiež na to, že z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy pokiaľ ide o uplatňovanie alebo prijímanie plnení zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pritom ma nepochybne vedomosť z mnohopočetnej rozhodovacej praxi slovenských súdov o vadnosti svojich produktov, v dôsledku čoho sú tieto opakované súdmi stabilne vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov, prípadne obsahujú vo výroku rozhodnutia určenie neprijateľných zmluvných podmienok.

Pre úplnosť žalobca dodal, že je dôvodné určiť hranice medzi maximálnou a minimálnou výškou finančného zadosťučinenia, ktorá by predstavovala bazálne východiská. Za východiskový bod možno považovať hroziacu ujmu žalobcovi reálne hroziacu t.j. suma 9.765,77 eura (ako strop finančnej satisfakcie) odplaty, ktorú žiadal žalovaný inkasovať od žalobcu aj v podobe zrážok zo mzdy žalobcu, pritom bolo v každom prípade jednoznačne určené, že všetky úvery zo zmlúv vyplývajúce z konaní vyššie označených, sú vzhľadom na mnohopočetné vady bezúročné a bez poplatkov. Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia prípadne súdom priznaná), v riešenej veci ide o sumu 5.232,83 eura. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených nepriaznivých následkov. Spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z. z., neprijateľnosť zmluvnej podmienky (absencia podstatných náležitostí t.j. dezinformovanie resp. klamlivé informácie poskytnuté spotrebiteľovi vo vzťahu k vlastnému spotrebiteľskému úveru, pritom práve informovanosť spotrebiteľa je ústrednou myšlienkou únievej i vnútroštátnej právnej úpravy a zjavná snaha veriteľa - podnikateľa obchádzať kogentnú právnu úpravu v oblasti ochrany spotrebiteľa s cieľom maximálneho zisku). Žalobca považoval za plne primerané požadovať od žalovaného sumu 1.000 eur ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi. Dodal, že žalovaný sa síce pokúša prostredníctvom svojej argumentácie presvedčiť súd o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a že takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane však rovnaký subjekt nemal v tisícoch prípadov pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom a tak, aby získal majetkový prospech aj na úkor fyzických osôb - spotrebiteľov. Nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobca v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže "to najhoršie čo by sa mohlo žalovanému stať" by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky (žiadna sankcia alebo iné plnenie - t.j. žiadne finančné zadosťučinenie - by totiž podľa žalovaného nemalo byť namieste).

5. Na pojednávanie sa nedostavil nedostavili strany sporu, ani ich zástupcovia. Právny zástupca žalovaného svoju neúčast' vopred písomne ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Žalobca ani jeho právny zástupca neúčast' neospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali. Keďže neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP, súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov.

6. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom č.k. 19C/21/2017-126 zo dňa 26.03.2018 Okresný súd Galanta uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.267,47 eura spolu s úrokom z omeškania o výške 5 % ročne zo sumy 1.267,47 eura od 03.02.2017 až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobu v časti úroku 5 % ročne zo sumy 1.267,47 eura od 30.01.2017 do 02.02.2017 zamietol (výrok II.), konanie v časti určenia, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 05.02.2014 je neplatná, eventuálne, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 05.02.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, zastavil (výrok III.) a výrokom IV. priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zo skutkového stavu zisteného v tomto konaní vyplýva, že žalovaný poskytol žalobcovi

z titulu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX čiastku vo výške 1.001,83 eura, celková čiastka, ktorú mal žalovaný v zmysle zaplatiť bola 2.632,98 eura, pričom žalobca doposiaľ žalovanému uhradil sumu 2.569,53 eura. Súd dospel k záveru, že v zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ), a teda poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/167/2018 - 177 zo dňa 30.07.2019.

8. Rozsudkom č.k. 18C/23/2017-123 zo dňa 20.11.2017 Okresný súd Galanta konanie v časti o určenie, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.03.2014 je neplatná, eventuálne, o určenie, že úver vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.03.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, zastavil (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 765,42 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 765,42 eura od 25.10.2017 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.). Zo skutkového stavu zisteného v tomto konaní vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 31.03.2014 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi čiastku vo výške 1.001,83 eura (celková čiastka, ktorú mal žalobca v zmysle zmluvy zaplatiť predstavovala 2.632,98 eura), pričom žalobca doposiaľ žalovanému uhradil sumu 1.767,25 eura. Súd dospel k záveru, že zmluva neobsahuje o.i. termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., a preto úver poskytnutý na základe tejto zmluvy vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko žalovaný vyplatil žalobcovi sumu úveru v celkovej výške 1.001,83 eura, pričom žalobca na úver uhradil celkom sumu 1.767,25 eura, súd uložil žalovanému povinnosť titulom bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi sumu 765,42 eura. Predmetný rozsudok vo výrokoch I. a III. nadobudol právoplatnosť dňa 08.12.2017 a vo výrokoch II. a IV. nadobudol právoplatnosť dňa 10.07.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/118/2018 - 182 zo dňa 11.02.2020, ktorým odvolací rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti zaplatiť sumu 765,42 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne od 25. októbra 2017 do zaplataenia potvrdil (výrok I.), v časti o náhrade trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok III.).

9. Z rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 26C/14/2017-147 zo dňa 06.06.2019 vyplýva, že súd určil, že úver vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.03.2014 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (výrok I.), zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.03.2014 je neplatná (výrok II.) a priznal žalobcovi 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia (III.). Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že dňa 31.03.2014 žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ uzatvorili Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.170 eur s rokovou sadzbou 70,02% ročne, pri RPMN 69,50%, s výškou splátky 62,69 eura s počtom splátok 42 pri celkovej čiastke splatnej dlžníkom 2.632,98 eura. Súd vyhodnotil, že o.i. v predmetnej zmluve bola neplatne dojednaná RPMN, navyše jej výška, ako aj výška priemernej RPMN, bola nesprávne uvedená, zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, preto poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/193/2019-222 zo dňa 22.04.2020.

10. Rozsudkom č.k. 17Csp/57/2017-139 zo dňa 22.11.2018 Okresný súd Galanta zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.751,02 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 31.05.2018 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 87,80 %. Podľa zisteného skutkového stavu dňa 16.06.2014 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a následne Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu číslo XXXXXXXXXXXX, pričom na základe každej zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi sumu 1.450 eur a celková čiastka, ktorú mal žalobca v zmysle každej zmluvy zaplatiť bola 1.967 eur. Nakoľko súd prieskumom uvedených zmlúv zistil, že tieto neobsahujú údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, úvery vyhodnotil ako bezúročné a bez poplatkov a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca zaplatil na obe zmluvy celkovo sumu 5.651,02 eura, zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.751,02 eura. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20.03.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave

č.k. 11Co/40/2019-222 zo dňa 11.02.2020. Z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 17Csp/27/2017 vyplýva, že celková čiastka, ktorú mal žalobca v zmysle zmlúv zaplatiť predstavovala celkovo 6.454,80 eura (2 x 1.917 eur + 2 x 1.310,40 eura ako odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb), t.j. 3.277,40 eura na každú zmluvu.

11. Z rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 8Csp/114/2017-143 zo dňa 08.03.2018 vyplýva, že súd vo výroku I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 448,92 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 448,92 eura od 21.02.2017 do zaplata, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Podľa zisteného skutkového stavu v tomto konaní, žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ dňa 27.03.2015 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 918 eur (nie v schválenej výške 1.020 eur), pričom celková čiastka splatná dlžníkom bola v sume 1.401,24 eura a žalobca zaplatil na úver sumu 1.366,92 eura. Súd vykonal dokazovanie o. i. aj výsluchom žalobcu a skonštatoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne a nezrozumiteľne uvedenej RPMN. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 23Co/201/2018-178 zo dňa 10.06.2019 rozsudok súdu zmenil tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 448,92 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 10.05.2017 do zaplata, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I.), vo zvyšnej časti úroku z omeškania žalobu zamietol (II.) a priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnej výške. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.07.2019. Z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 8Csp/114/2017 vyplýva, že celková čiastka, ktorú mal žalobca v zmysle zmluvy zaplatiť predstavovala 2.237,52 eura (1.401,24 eura + 836,28 eura ako odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb).

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Predmetom sporu je nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie však nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

14. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, ako aj z obsahu spisu, je zrejmé, že žalobca sa svojho nároku domáha v zmysle zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa dôvodiac, že si úspešne uplatnil v konaniach vedených na Okresnom súde Galanta sp. zn. 19C/21/2017, 18C/23/2017, 26C/14/2017, 17Csp/57/2017 a 8Csp/114/2017 svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. v konaní 26C/14/2017 určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosť zmluvy, keďže úvery

poskytnuté na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere uzatvorených so žalovaným ako veriteľom sú bezúročné a bez poplatkov. Je nesporné, že žalovaný pri vstupe do úverových vzťahov so žalobcom vystupoval z pozície dodávateľa, ktorý konal v predmete svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti a žalobca vystupoval v pozícii spotrebiteľa a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že vo vzťahu medzi stranami sporu boli na Okresnom súde Galanta vedené konania pod sp. zn. 19C/21/2017, 18C/23/2017, 26C/14/2017, 17Csp/57/2017 a 8Csp/114/2017. V týchto konaniach bolo vyhovené žalobcovi o zaplatenie celkovo sumy 5.232,83 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 1.267,47 eura, v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 765,42 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 2.751,02 eura, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 448,92 eura) s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, pričom v konaní sp. zn. 26Csp/14/2017 bolo vyhovené žalobcovi v spore o určenie neplatnosti zmluvy a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd v uvádzaných konaniach mal za preukázané, že žalobcovi ako dlžníkovi boli na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere reálne poskytnuté úvery zo strany žalovaného ako veriteľa v celkovej výške 5.821,66 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 1.001,83 eura, v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 1.001,83 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 2.900 eur /2 x 1.450 eur/, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 918 eur), za ktoré zaplatil 11.354,62 eura (v konaní sp. zn. 19C/21/2017 - 2.569,43 eura, v konaní sp. zn. 18C/23/2017 - 1.767,25 eura, v konaní sp. zn. 17Csp/57/2017 - 5.651,02 eura, v konaní sp. zn. 8Csp/114/2017 - 1.366,92 eura). V konaní sp. zn. 26C/14/2017 (predmetom ktorého nebolo vydanie bezdôvodného obohatenia) bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.001,83 eura a celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť predstavovala 2.632,98 eura. Keďže úverové zmluvy neobsahovali vyžadované náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., a to správnu výšku RPMN či termín konečnej splatnosti úveru, s čím priamo zákon (§ 11 ods. 1 písm. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru, žalobca mal zaplatiť žalovanému len istinu úverov, v dôsledku čoho uplatňovaná suma v jednotlivých konaniach tvorila bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Súd žalobám v uvádzaných konaniach vyhovel, pričom rozsudok č.k. 19C/21/2017-126 zo dňa 26.03.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/167/2018 - 177 zo dňa 30.07.2019, rozsudok č.k. 18C/23/2017-123 zo dňa 20.11.2017 nadobudol vo výrokoch I. a III. právoplatnosť dňa 08.12.2017 a výroky II. a IV. nadobudli právoplatnosť dňa 10.07.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/118/2018 - 182 zo dňa 11.02.2020, rozsudok č.k. 26C/14/2017-147 zo dňa 06.06.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/193/2019-222 zo dňa 22.04.2020, rozsudok č.k. 17Csp/57/2017-139 zo dňa 22.11.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 20.03.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/40/2019-222 zo dňa 11.02.2020 a rozsudok č.k. 23Co/201/2018-178 zo dňa 10.06.2019 (ktorým bol zmenený rozsudok č.k. 8Csp/114/2017-143 zo dňa 08.03.2018) nadobudol právoplatnosť dňa 16.07.2019.

16. Niet preto pochyb, že žalobcovi ako spotrebiteľovi vznikol nárok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď sa úspešne domohol uplatnenia svojho práva vo vyššie označených konaniach, predmetom ktorých bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, resp. určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti úverovej zmluvy. Rovnako je nepochybné, že postupom žalovaného mu bola spôsobená ujma, pričom postačuje, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Obrana žalovaného založená na neexistencii predpokladov pre vznik nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia (z dôvodu, že sa vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa porušenie práva alebo povinnosti konštatuje) vyznela preto pre súd nepochopiteľne a jednoznačne dôvodná nebola. Vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo predsa priznané žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže súd v uvedených veciach prejudiciálne vyhodnotil poskytnuté úvery ako bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z., teda bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný ako dodávateľ porušil ustanovenia tohto zákona, keď sám vopred naformuloval nesprávne náležitosti úverových zmlúv.

17. Ostatné žalovaným namietané skutočnosti týkajúce sa zaobstarania právneho poradenstva žalobcom, osobnej účasti žalobcu na konaní, doručenie predžalobných výziev na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanému, či vedenie viacerých súdnych konaní zo strany žalobcu, boli v prejednávanej veci bez právneho významu.

18. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, že ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradil odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti.

19. Ako už bolo uvádzané, v konaniach vedených na Okresnom súde Galanta (ktoré boli aj podrobené prieskumu odvolacím súdom) sa žalobca od žalovaného domohol vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s tým, že úvery poskytnuté žalovaným boli vyhodnotené ako bezúročné a bez poplatkov. Úverové vzťahy medzi žalobcom a žalovaným boli založené spotrebiteľskými zmluvami, ktoré sa riadia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv, vrátane zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý reguloval poskytovanie spotrebiteľských úverov v dobe uzavretia úverových vzťahov. Žalovaný dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, nepochybne pri uzatváraní kontraktov so žalobcom nedodrжал zákonom požadované náležitosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere, žalobca sa z tohto titulu voči žalovanému úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné konštatovať, že takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Za primerané v prejednávanej veci súd považoval finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur, ktoré je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní zmlúv o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Súd zohľadnil okolnosti daného prípadu, keď žalobca sa musel ochrany svojich práv domáhať na súde, aby neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rámci zmluvných vzťahov so žalobcom v rozpore so zákonom, pričom odplata za poskytnutie úverov (ako rozdiel celkovej čiastky, ktorú mal žalobca v zmysle zmlúv zaplatiť a sumou reálne poskytnutých úverov) v danom prípade predstavovala 9.767,77 eura (3 x 1.631,15 eura /konania sp. zn. 19C/21/2017, 18C/23/2017, 26C/14/2017/, 2 x 1.777,40 eura /konanie sp. zn. 17Csp/57/2017/, 1.319,52 eura /konanie sp. zn. 8Csp/114/2017/), pri sume skutočne poskytnutých úverov 6.823,49 eura (3 x 1.001,83 eura /konania sp. zn. 19C/21/2017, 18C/23/2017, 26C/14/2017/ + 2 x 1.450 eur /konanie 17Csp/57/2017/ + 918 eur /konanie 8Csp/114/2017/) s tým, že žalobca nad sumu istiny úverov zaplatil čiastku 5.533,05 eura (z toho mu bola titulom bezdôvodného obohatenia (s poukazom na ust. § 216 CSP) priznaná suma 5.232,83 eura), v ktorej výške boli porušené majetkové práva žalobcu. Z uvedeného tiež vyplýva, že súhrnná odplata za poskytnuté úvery predstavovala 143,15 %, čo nemožno hodnotiť inak ako úžeru a zrejmu snahu žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu. Zároveň súd pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj okolnosť, aby výška finančného zadosťučinenia plnila aj odradzovaciu funkciu uvedeného satisfakčného prostriedku, keďže nárok na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľa neplní len relatívnu funkciu, ale aj funkciu sankčnú a odradzujúcu, aby sa žalovaný ako dodávateľ nedopúšťal recidívy konania porušujúceho práva spotrebiteľov. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domohol ochrany svojich práv. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

20. Súd vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, keď výška tohto finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, považoval za primerané finančné zadosťučinenie v žalobcom uplatnenej výške 1.000 eur, na zaplatenie ktorej sumy zaviazal žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

21. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný, a to do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).